

Elena Bartomeu Magaña

COMANDO BUTXACA

—Policia hàptica —va dir Roger.

Es va atansar apuntant l'arma a la figura agenollada al fons de la sala. La penombra no era suficient per impedir reconèixer la subjecte com una dona. Vestia bata blanca i pantalons foscos, probablement negres.

—Alci les mans i autoritzi la inserció de bloquejadors o el sentit del tacte li serà desactivat —va continuar.

Li va col·locar la primera manyopla. La subjecte tenia pell fina i ungles ben cuidades. El color de l'esmalt li resultava familiar. Va posar-li la segona manyopla. La imatge de l'anell, una aliança coneguda, va resultar-li de nou familiar. Una sospita va creuar-li el cos amb un impuls elèctric fins a l'ull dret. Roger va copsar el perfil d'aquella dona que tremolava agenollada davant seu. Era Caterina.

Va restar uns instants immòbil. No se sentia cap soroll. Absolutament res. Li va venir al cap l'escorpí que va trobar de petit darrere la calaixera de casa l'àvia. Buscava una pilota que s'havia esmunyit sota el moble, i havia quedat paralitzat en un silenci absolut. L'escorpí es movia a batzegades i ell havia restat allí quiet, i s'havia vist a si mateix immòbil davant de la bestiola, que avançava i retrocedia de forma imprevisible. La mare l'havia cridat perquè sortís a tocar alguna cosa, i ell havia fugit seguint la seva veu. Li encantava passar les vacances a casa l'àvia.

Va mirar a Caterina: una llàgrima li lliscava galta avall. Tenia la pell encara més blanca i fina del que recordava. Ella era un model d'intel·ligència i ferma. Era la seva dona. Va allargar el braç en direcció a ell amb una súplica a la mirada.

—No em toquis —va dir Roger, i va fer un pas enrere.

—Porto els bloquejadors, recordes?

La va mirar. Duien catorze anys casats. La possibilitat que estigués involucrada en algun afer obscur el feia trontollar. Havien construït una vida junts. No volia trobar-la en aquell soterrani en aquell moment. Eren família. A poc a poc va baixar fins a quedar a la gatzoneta.

—Què hi fas aquí? —va preguntar.

Caterina va fer el gest d'agafar alguna cosa de la butxaca, i se sentí un cruixit

seguit d'un gemec. Havia rebut una descàrrega, i la va veure caure a terra i colpejar-se l'espatlla. De la seva falda en va caure una bossa de vellut petita i negra.

—Què és això? —va xiuxiuar Roger, i va donar una llambregada a la bosseta.

Ella no va respondre, només va començar a plorar estirada tal com havia quedat. Ell la va ajudar a incorporar-se i a seure a terra. Li va recollir les llàgrimes amb la punta dels dits i va acaronar-li les galtes. Va seure al seu davant. Duia les sabates de taló petit i quadrat que li agradaven. També el penjoll de l'osset que li havia regalat pel seu aniversari. La va abraçar amb força. Aquell matí l'havia deixat esmorzant a casa. Sempre esmorzava una torrada dolça de mantega i melmelada i una torrada salada de tomàquet i pernil dolç. Com a màxim feia tres hores que l'havia deixat a casa, esmorzant.

—Digues, què hi fas aquí? —va preguntar Roger.

Se'n va separar uns centímetres i li va posar el dit al clotet de la barbata. Caterina va inspirar i va respondre al gest atansant la cara a la d'ell. Va pentinar-li la barba amb el nas, i va resseguir-li els llavis molsuts. Finalment va aclotar el cap sota el d'ell i va topar amb la seva nou prominent.

La claror tènue que entrava per la finestra es va desinflar uns instants. Roger només podia intuir la silueta d'ella, retallada sobre el fons indefinit de la sala. La tardor havia enfosquit l'estiu, i la llum del migdia no era suficient per mostrar més detalls en aquell soterrani indefinit.

—He vingut perquè ahir a la tarda la Berta va seguir el nostre contacte fins aquí —va dir ella—. L'havia vist remenant el meu despatx. Es veu que l'últim objecte era torbador, saps?

Roger va prendre la cara molsuda de Caterina entre les mans. Va reprimir la idea d'agafar-la més fort. El sol va entrar, dèbil, i va aportar un punt de claror.

—Qui és la Berta?

Ella va obrir els ulls més enllà del llindar habitual. Les llargues pestanyes gairebé se li van ajuntar amb les celles.

—Ja t'ho vaig dir —va respondre—. La becària que hem contractat per al projecte del Comando Butxaca. Estava testejant els objectes performatius.

Roger va a alçar el dit per fer-la callar un moment. Va donar un cop d'ull a l'habitació. L'espai era diàfan, amb moqueta a terra i parets. L'acústica era com la d'una sala de cinema, tot i que en aquest cas no hi havia ni cadires, ni pantalla, ni mobiliari de cap tipus. La porta per on havia entrat era tancada.

—Què és el Comando Butxaca?

—Però si t'ho he explicat mil vegades —va dir Caterina indignada—. És que no m'escoltes.

No volia començar una discussió. Volia anar al gra. Ella es va deixar caure enrere a poc a poc, semblava resignada. Es va estirar al seu costat. Jeien l'un al costat de l'altre, junts, com quan eren uns joves enamorats. Li va agafar la mà per damunt del dispositiu de seguretat. El tacte de la seva pell quedava a l'altra banda del seu guant personal, de les mitenes de la feina, i de les manyoples de seguretat. Massa barreres. Encara en faltava una, però. Ella no duia els seus guants.

—Pesen molt les manyoples —va dir amb la veu engolada.

—No m'hauria imaginat mai aquesta situació —va afegir Roger.

Es va girar per mirar-la. Tenia el serrell desendreçat i se li veia la pell del front. Aquella zona de la cara sempre estava a cobert, no li tocava el sol excepte en les ocasions en què ella es col·locava un mocador als cabells per a fer algun ritual de neteja. Quan intimaven gaudia en despentinant-la i tocar la franja protegida de mirades. En homenatge a la imatge privilegiada de què gaudia va prendre la iniciativa.

—Estic seguint la pista d'uns teixits que no compleixen normatives hàptiques. I un proveïdor m'ha indicat l'existència d'un magatzem que fa comandes amb adreça del Museu tèxtil.

Ella el va mirar i després va tornar a fitar el sostre. Roger va notar el braç de la seva dona immobilitzat sota l'estructura del dispositiu. Se sentia com si un globus llarg de fer figures a la fira se li inflés a l'estómac. Va alçar la vista. Es veien tots els conductes de la climatització. La llum entrava de nou mandrosa per les finestres superiors.

—Ahir la Berta em va trucar.

—La becària.

—Sí —va respondre Caterina—. Tot just fa tres dies que havia començat a treballar i em va trucar per dir que no podia continuar, que li havia passat una cosa terrible, que estava malament i no volia seguir amb aquest projecte.

—I què li havia passat?

—Doncs em va costar bastant que m'ho expliqués, perquè cada vegada que ho intentava es posava nerviosa i no podia parlar. A la primera trucada fins i tot em va penjar i li vaig haver de tornar a telefonar. Li vaig dir de trobar-nos, però no va voler.

Roger va doblegar els genolls. Ja feia una estona que estaven allí estirats i ell no

tenia edat per estar a terra. De seguida li feien mal les lumbar. La dona sí, ella feia ioga i pilates i totes aquelles coses que la convertien en una joveneta de cinquanta anys. Ell en canvi no era més que un totxo inflexible. Si no, de ben segur que hauria estat més atent a la conversa telefònica que havia tingut la seva dona la nit anterior mentre ell feia el sopar. Recordava haver-la vist preocupada. De fet li va preguntar qui era que havia trucat, perquè la cervesa que s'acabava d'obrir s'estava escalfant. Quan havia tornat de parlar per telèfon ell ja s'havia acabat totes les arbequines. Ella li havia dit que tenia el cor d'una oliva i ell havia somrigut i l'havia envoltat amb els braços, mentre li deia que havia fet sort que no se li hagués begut també la seva llauna.

—Fa una setmana vaig rebre l'encàrrec del Comando Butxaca.

—Ah sí?

—Sí, però ja t'ho vaig explicar —va afegir Caterina—. És una productora d'experiències tàctils.

Es va ajaure de perfil, mirant-la. Com podia haver passat per alt un nom tan peculiar com aquell? Va dubtar de si fer-se enrere uns centímetres. Si la seva dona era perillosa potser el podia agredir. Però tot plegat, ell i ella només eren dos cossos estirats al terra d'un magatzem, al soterrani d'un museu municipal. Qui podia passar per allí? D'altra banda es va sorprendre d'estar allà tan tranquil si podia entrar qualsevol persona en qualsevol moment. Però detectar la seva falta de precaució tampoc el va treure del seu estat neutre. Era exactament allò. Estava en estat neutre.

—Vaig contractar la Berta per fer el testeig de les experiències. Ella té formació en comunicació hàptica: és una professional. Diu que no es va treure els guants, però no me la crec.

La imatge de les ungles arreglades de Caterina li va creuar el front. Va alçar les celles poblades i se li van dibuixar unes onades al front. Es va incorporar.

—Tu tampoc els dus, els teus.

Ella va alçar una mica el cap i el va mirar amb cara de circumstàncies. Eren aquells ulls condescendents de quan li llençava les samarretes velles.

—Per què t'has tret els guants?

—Volia saber què havia tocat la Berta —va dir—. Volia saber què l'havia trabsalsat.

Roger va assentir. Ella sempre havia de comprovar-ho tot per si mateixa.

—Tu l'has tocat?

—Ho anava a fer ara mateix —va dir.

—És el que hi ha a la bossa negra? —va preguntar Roger.

—Em sembla que sí.

La bosseta havia quedat entre ells dos, a l'altura dels turmells. La va localitzar i la va empènyer dissimuladament amb el peu.

—Però escolta'm —va afegir Caterina— et vull explicar per què soc aquí, i el que li va passar a la Berta abans que em detinguis o desactivis o facis el que sigui que hakis de fer.

—Abans que toqui l'objecte? —va preguntar ell.

—Sé que no el tocaràs —va dir amb complicitat—. És una imprudència.

Ella es va intentar girar, però la va aturar. Les descàrregues eren fortes, i si en rebia una altra ja no podrien conversar. La va convidar a no moure's i continuar.

—La Berta havia trobat algú remenant l'armari del despatx quan havia tornat de dinar el dia abans. Li estava furgant les butxaques de la bata, que estava penjada a l'armari. Tenia por que la veiés i es va amagar rere la paret del corredor del *coworking*. La resta de passadís estava envidriat i no es veia ningú en cap dels cubicles. No es podia moure de l'entrada perquè el tipus la veuria, i quan va tornar a mirar què feia, havia obert la meva motxilla i estava traient el banyador i les ulleres de nedar i la roba interior que tenia preparada per anar a la piscina quan sortís de la feina.

Roger no recordava que la seva dona nadés. Li hauria de preguntar quan havia començat aquell hàbit.

—El desconegut va tornar-ho tot a la motxilla i va anar cap a l'escriptori. Va obrir els calaixos i els va remenar sorollosament. Semblava nerviós. La Berta havia hagut d'amagar-se de nou. Li costava respirar. De sobte ja no se sentia res i va tenir por que l'hagués vista i li volgués fer mal, però després, segons em va dir, havia pensat que a ella no la coneixia ningú, i que podia passar desapercebuda. Havia fet el cor fort, i havia observat de nou l'individu, que estava mirant l'ordinador. Llavors s'havia adonat que potser buscava alguna cosa relacionada amb el projecte del comando, i que l'havia de fer marxar.

Roger va col·locar el peu damunt la bossa i va doblegar els genolls. Tenia de nou les cames flexionades. Aquest cop, però, tenia un objecte palpitant sota la bamba dreta. Va alçar la pelvis i va xutar la bosseta.

—Què fas ara? —va interrompre Caterina.

Va abaixar l'esquena. Tenia la bossa a la zona de les lumbar.

—Ioga?

—Que n'ets de beneit!

—Continua, amor.

Li va sonar estrany utilitzar aquella paraula. Normalment no es dirigia a ella amb «amor» o «carinyo». La va mirar. Semblava que a ella no l'havia sorprès aquell fet tan singular i ridícul.

—El paio anava vestit amb un estil desendreçat, que encaixava perfectament amb l'esperit modern del barri. Es veu que quan la Berta va entrar al despatx, en veure'l de cara, va dubtar de si era un dels dissenyadors que treballaven allà al costat. Però no ho era. Duia la barba massa llarga i despentinada, i els cabells, per contra, massa curts. Tenia el nas petit com un botó, i els ulls negres i brillants.

Caterina es va aturar un moment. Semblava estar recordant quelcom important.

—La Berta va dir que havia somrigut com un pallasso de plàstic —va afegir—. Com un pallasso de plàstic.

Va empènyer la bossa en direcció contrària a la seva dona. Amb una mica de sort podria activar l'escaneig des de les seves mitenes. Ell sí que era com un pallasso de plàstic.

—Puc aixecar les cames? —va preguntar Caterina.

—Com?

—Estic incòmoda. Puc aixecar-les? O rebré una descàrrega?

—Pots. Però assegura't de no moure els braços.

Caterina va alçar les cames. Els pantalons li van lliscar i van deixar a la vista la pell protegida per uns mitjons de mitja de color carn, acabats en una franja ampla d'un color més fosc. Va assenyalar el sostre amb la punta de les sabates i va continuar explicant que el senyor s'havia presentat com el mànager del *coworking*. Després d'encaixar-li la mà li va dir que volia parlar amb la senyora Caterina, que no sabia que hagués contractat ningú, que només havia entrat a comprovar que el wifi arribava bé. I havia marxat tan ràpid com havia parlat.

—Com que la Berta no és tonta, i va veure que anava cap al carrer, el va seguir. El paio va pujar per Àlaba fins a Pere IV, i ella tot darrere pensant en com n'hauria estat, d'útil, trobar turistes o grupuscles de persones per amagar-se entre ells i no ser descoberta.

—La veritat és que es fa difícil seguir les persones. Tota l'estona et penses que et veuran. Ho has provat mai?

Ella el va mirar i va restar en silenci. Devia estar pensant si Roger l'estava

posant a prova, i així ho va pensar també Roger. Era un estúpid per voler empatitzar amb la seva dona en aquells moments. I era un imbècil per voler acorrallar la seva dona en aquelles circumstàncies. El continuava mirant i va abaixar una cama a poc a poc. Després l'altra, com una fletxa, també va descendir lentament. No va moure ni un múscul de la cara. El silenci s'estava fent llarg.

—I com era el sospitós? Edat? Alçada? —va preguntar per poder avançar.

—Tenia uns cinquanta anys. I també va dir que duia xancletes.

—I mitjons?

—No. No duia ni mitjons ni guants.

Roger va engrapar la bosseta i la va escanejar. La mitena de seguretat va vibrar i la temperatura interna es va mantenir. No s'havia pogut accedir a l'interior de la bossa. Hauria de procedir amb una palpació externa.

—Ara està de moda anar sense: hi ha una tendència hapster al barri —va continuar Caterina—. I no és necessàriament il·legal. Pujant per Badajoz només trobes dues botigues de guants, i això que tota la indústria hàptica de Barcelona és al 22@. Quan venia cap aquí tot just n'he vist dos, de locutoris on venguessin experiències tàctils.

—No et dic que no tingui sentit voler viure sense haver de pagar per tot el que toques. Tothom és lliure de viure com més li plagui, dins dels límits legals. Té sentit viure tocant coses gratis. El problema és que hi ha molt pispa sense guants que en menys de res toca el capó d'un cotxe o la fulla d'una d'aquestes tristes plantes que creixen a les esquerdes de la vorera sense saber si és propietat privada o no.

—També hi ha molt de pispa amb guants que deixa objectes a la butxaca de desconeguts per crear nous consumidors i això hauria d'estar fora dels límits legals i en canvi no es fa res per aturar-ho.

Allò anava per ell. La seva dona era implacable fent acusacions. Ja començava a lligar alguna cosa: el Comando Butxaca, els lliuraments a butxaques de desconeguts... Va observar un canvi de temperatura en l'indicador de les manyoples de Caterina. Havia d'arribar al final de la història abans que rebés una altra descàrrega.

—I llavors la Berta va seguir el sospitós fins aquí, oi? —va dir.

Ella va inspirar i va afirmar amb el cap. En arribar al Museu el paio havia entrat per una porta del costat del bar. La Berta no l'havia pogut seguir fins a dins, però l'havia vist per unes finestres estretes, probablement les que il·luminaven l'espai on jeien en aquell moment. Havia observat una bona estona el xitxarel·lo, que es va posar unes

manyoples gegants com de forner i va obrir un guarda-roba que hi havia darrere d'una paret plegable. L'armari en qüestió tenia casellers petits, cadascun amb un punt de llum que il·luminava un objecte, i un cartell amb un text escrit.

—Són aquí al darrere d'aquesta paret —va dir, i va assenyalar amb la punta del peu el mur que tenien tot davant.

Estava folrada de paper pintat, amb unes sanefes geomètriques de tons clars, possiblement blaus. Roger va palpar el contorn de l'objecte. No en podia desxifrar la forma perquè la tela que el protegia era massa gruixuda. S'estava impacientant. Ja n'estava fart, de tant de misteri. Volia tocar l'objecte. El volia espremer amb totes les seves forces. Volia saber què va tocar la Berta que la va horroritzar. I també què buscava el sospitós al despatx de Caterina, quina relació tenia tot allò amb l'incompliment de les ISO hàptiques, i, sobretot, a què es dedicava la seva dona. Era imperatiu obtenir tota la informació. Es va incorporar i va sostenir la bossa davant la cara d'ella. Notava pessigolleig als tous dels dits.

—Aquest objecte l'has tret del guarda-roba? O el duies de casa?

Sense pensar-s'ho va posar la mà dins la bossa.

El vellut exterior genera un ambient calorós i lleugerament humit. Tot és en penombra. El buit interior recorda un jaç abandonat. Quelcom s'espera en silenci a la part més fosca d'aquesta caverna. Té una intenció. Manlleva l'agència dels seus usuaris amb una voluntat que palpita per sortir. La cosa es desconeix a si mateixa. És com una pedra que dorm, que no té consciència, però que és punyent quan es desperta i l'agafen i la llancen, perquè la pedra sempre aconsegueix que la mà l'agafi i que el peu la xuti. La intenció d'aquesta cosa també atraurà la mà que l'ha d'agafar.

Quan arriba el moment, la mà entra a la bossa amb gest ràpid. Entra directament al fons i rep el pes del braç, que es deixa caure en busca d'un ancoratge. El final és més lluny que el plec fondo. Tot el braç es balanceja sobre el puny tancat, fins que un contacte inesperat fa tornar la mà enrere i els moviments dels dits es tornen rígids. Hi ha una cosa al fons. La mà està en alerta. El primer contacte ha estat sobtat. La pell es torna gruixuda i impenetrable amb la protecció del profilàctic. La informació no s'ha pogut enviar. El palmell fa una caverna dins la caverna i els dits es tanquen buscant protecció. L'oclusió impedeix l'entrada de l'objecte.

La superfície és rugosa i heterogènia. De vegades són rugositats petites. La superfície rasposa fa que la pell no hi pugui lliscar i la mà repeteix els moviments en

direccions diferents, com una baldufa desesperada per mantenir l'equilibri. L'objecte és una cosa que es fa donar voltes. Es fa prémer, es deixa extreure les qualitats superficials.

Hi ha dues corbes similars en un extrem. L'altre està format per una punta arrodonida. La seva superfície és còncava. La cosa és un objecte orgànic i porós. Per més que la mà la volteja i la prem contra el palmell, per més que els dits friccionen la superfície i busquen la continuïtat de les seves textures variables, per més que la mà s'agita dins la bossa, la cosa no es deixa conèixer. No revela la seva identitat. És una desconeguda dins la butxaca.

Roger va palpar l'objecte durant més d'un minut. No li va semblar que contingués res. Potser es tractava d'una simple realitat de nivell u.

—I doncs?

—No t'ho sabria dir —va dir mirant-se el canell—. O està desactivat, o les mitenes de seguretat s'han espatllat. No indiquen que s'hagi establert cap connexió.

Potser no hauria de donar-li aquest tipus d'informació a la seva dona.

—Doncs la Berta va dir que el paio va començar a tocar un dels objectes amb els guants de forner i es va estirar a terra i va començar una coreografia, una mena de ball com de break-dance però a càmera lenta.

Va dirigir-se cap a la paret del davant.

—Potser va tocar un altre objecte. Dius que aquí darrere n'hi ha molts, oi?

—Es veu que en un moviment arrossegat va perdre les xancletes. Primer una i després l'altra. La Berta es va estranyar que no se les hagués tret abans.

Va mirar a Caterina. No l'escoltava, anava totalment a la seva.

—Que quants objectes hi ha darrere la paret.

—També la va sorprendre que l'individu no s'immutés per haver perdut el calçat, i simplement continués amb el seu èxtasi de tortuga.

—Èxtasi de tortuga?

—Sí, de tortuga.

La situació s'estava tornant peculiar. Seria millor anotar els detalls. Es va treure el bloc i el bolígraf de la butxaca interior de la caçadora i va apuntar «èxtasi de tortuga».

—I això ho va dir la Berta o ho dius tu?

Caterina el va mirar. Li va semblar que l'havia ofès. Ara hauria d'aguantar la seva cara de pomes agres. Va anotar els conceptes «Comando Butxaca», «Berta», «Objectes Performatius».

—Això ho dic jo. És una interpretació lliure i subjectiva de les seves paraules.

Va apuntar «Pomes agres». La llista es va ampliar amb «Museu tèxtil», «pallasso de plàstic» i «sospitós amb barba, despentinat, roba ampla, 50 anys».

—Però quanta estona va durar la conversa que vau mantenir per telèfon?

Les manyoples de Caterina van indicar un nou augment de temperatura. Roger va fer que no amb el cap.

—La justa i necessària! —va explotar ella—. Ja veig que no em creus. Has entrat en mode inspector, i faràs el que sigui necessari per continuar discutint. Amb mi no hi comptis.

Es va dirigir cap a la paret del paper pintat. Caterina havia callat. Una sensació neutra l'omplia de nou. L'observava i tenia la particular sensació de tranquil·litat que l'envaïa des que havia entrat en aquell magatzem. Excepte quan havia tocat l'objecte. Llavors s'havia impacientat. Però la resta del temps havia restat impassible, malgrat estar mig discutint amb la seva dona. La qual tenia informació valuosa sobre el cas que l'havia dut allà. Va alçar la bossa amb l'objecte i la va observar. No li produïa cap tipus d'impaciència a la mirada. Per si de cas no la tornaria a tocar. Però era cert que la forma de l'objecte era particular, la podia tornar a tocar una mica. Només per fora. Hauria de guardar el bolígraf i el bloc a la butxaca: tenia les mans molt ocupades. Però hi havia un problema, que ja no volia desar l'objecte. El volia tocar. Volia prémer el botó superior per obrir i tancar el bolígraf, clic-clic. Caterina havia començat a malparlar alta vegada, i ell no va poder evitar de posar-se el bloc a l'aixella per fer lliscar les fulles amb l'avantbraç, clic-clic, bla-bla. La bossa contenia aquella cosa i ell l'havia engrapat, no s'escaparia, i ella va cridar de cop «que em segueu les gomes dels mitjons», i només per no sentir-la li va descordar les sabates sense deixar anar la bossa ni el bolígraf, i li va llevar els mitjons de mitja, que eren sedosos i resistents i s'assemblaven al paper de la paret, i els va refregar contra aquella paret, que no estava empaperada, sinó folrada amb un tèxtil similar al paper pintat, obre, tanca, llisca, frega, i l'altra dient fàstics, però era tan plaent que volia tocar-lo amb la llengua i, molt de cop, un sabor metàl·lic el va fer aturar. Havia llepat la seva arma? Estava suant i duia les mans plenes de coses.

Es va fer enrere i les va deixar a terra. Amb les mans obertes va fregar-se la cara i el cap. No estava segur de què havia passat. Va respirar fondo i va mirar al voltant. Continuava allà dins. Sí, ja ho recordava. Va empènyer els panells de la paret fins que es va plegar. Un soroll greu de rodaments es va expandir per l'espai fosc que hi havia al davant. Pel tipus de ressò havia de ser una habitació buida, similar a la que ocupava, i

no pas un guarda-roba. Va agafar la llanterna i ho va il·luminar. Efectivament. Tot era buit. Caterina va cridar «El guarda-roba és al fons, al fons de tot» però les seves paraules van caure dins d'aquell no-res neutre. Roger tornava a ser al davant d'un espai ampli amb una calma perfectament construïda i tensada. No s'hi veia cap armari, i no s'hi sentia res més que el batec regular del seu cor. Enlloc hi havia paper pintat. Era tela arreu. Les estances estaven embolcallades per tèxtils d'algunes tipus. Quina mena de magatzem estaria totalment folrat? Havia de sortir d'aquell lloc i anar a buscar Bardalot. No li perdonaria que hagués entrat sense ell.

Quan va passar pel costat de la seva dona li va deixar la bossa damunt del pit. Ella continuava parlotejant. Per un instant la va imaginar recoberta de llenç, la seva cara mudada amb dues flors. Com més s'apropava a la porta, més ràpides li anaven les cames i el cor. La porta estava recoberta de drap de cotó. El pom vestit amb un folre de seda. El va agafar i el va fer girar. Abans de sortir va donar un últim cop d'ull a Caterina. Estava coberta per la roba i els complements habituals.

La porta es va tancar darrere seu i ell s'hi va recolzar per respirar. Al corredor no hi havia ningú. Millor. No sabia ni quina cara feia després del que li havia passat. Avançar, la clau era avançar. Es va girar i va mirar a dins per la finestra estreta i allargada. L'espai continuava en penombra i Caterina estirada a terra. Era fora del recinte. Ja no tenia la bossa amb l'objecte. Però no s'havia produït cap canvi: la seva dona seguia allà dins, i la bossa era damunt seu. Va mirar al voltant. El passadís també tenia moqueta a terra i parets. Potser necessitava una superfície que no fos tèxtil. La va localitzar al fons del corredor. Va agafar el paper d'un faristol. N'hi havia una llarga filera. El full era d'un congrés que s'havia celebrat uns dies abans.

Va tornar a la porta amb el paper i el va deixar a terra, just al seu davant. Es va treure les vambes i els mitjons. Segurament no n'hi hauria prou, havia estat molta estona allà dins. Es va treure la caçadora. Els punys no eren prou elàstics per passar per damunt les mitenes de seguretat. Hauria d'enretirar-se-les, de totes maneres estaven espatllades, si no haurien interceptat les sensacions de les mitges i els altres artefactes. Però abans es trauria els pantalons i els calçotets. Mig nu va desar les mitenes amb cura damunt dels pantalons. Després es va treure la jaqueta. Els botons de la camisa també s'havien de desactivar. La seva dona sempre li deia que amb la feina que tenia hauria d'utilitzar samarretes o indumentària que no requerís tanta manipulació. La seva dona?

Finalment es va treure els guants. Havia amuntegat tot el que el protegia. Va posar-se sobre el paper. Ja no se sentia neutre, podia notar el perill a cada pèl de les

comes. La minsa llum del passadís era més forta que la del magatzem i li va costar uns segons acostumar-se a la foscor de l'interior per escrutar-lo. Ara sí que s'havia produït un canvi: ella pampalluguejava i la bossa negra era de color gris clar. El paper feia una mica de contacte, en el fons era una fibra, de manera que encara que no estigués pensat per connectar experiències les acabava transmetent. Potser algú volia connectar totes les fibres. Connectar totes les fibres del món.

Va sortir corrent per agafar un dels faristols. El contacte de la planta del peu amb la moqueta el va esglaiar. La pell de les parts posteriors de les cuixes i del tòrax se li va eriçar i no va poder reprimir un gruny de plaer. Feia molts anys que no havia tocat res així. Allò era realitat nivell u al cent per cent! Sabia que no es podia aturar: era un contacte addictiu, i probablement li costaria una fortuna.

Tan ràpid com va poder va deixar el faristol a terra davant la porta i hi va pujar al damunt, intentant mantenir l'equilibri. La dona havia desaparegut. La bossa també. Només hi havia les dues manyoples desinflades, ajagudes com dos animals morts.

Ja podia baixar. Havia tornat a la realitat de nivell u. Amb cura va posar els dos peus sobre el paper. Semblava que havia estat en una realitat de nivell dos, o potser fins i tot tres. Havia de fer venir el seu company. Era urgent identificar on començava el nivell tres. Es va posar els guants personals. L'estança i la dona eren nivell dos. Ara bé, la bossa podia ser un nivell tres creat per la dona. Al damunt es va col·locar les mitenes de seguretat. La dreta sempre la primera. També podia ser que la dona i la bossa fossin les dues de nivell tres. Això seria més greu, perquè les ramificacions dels records serien més grans. Va tornar a mirar a dins: manyoples era nivell u, i l'espai no feia pampallugues, o sigui que també era nivell u. La dona i la bossa eren nivell dos. O tres. Hauria de comprovar quina part dels seus records estava intacta. I si era suficient per seguir essent ell mateix. El nivell tres era perillós. Va agafar el mòbil de la butxaca dels pantalons.

—Bardalot, ets aquí fora?

—T'estic esperant a la porta d'Àvila. Fa molta estona que hi soc, on t'has ficat?

—Activa'm les preguntes d'autenticació, sisplau.

—Has entrat tot sol?

—Activa'm les preguntes, ràpid.

—Ostres. Vaja. D'acord.

Bardalot ja devia saber que havia estat en nivell tres. Ell no li demanaria mai preguntes d'activació si no sospités d'un nivell tres. Esperava que no tingués massa

efectes imprevistos sobre la seva conducta.

—D'acord, endavant —va confirmar Bardalot.

—Etic casat?

—No.

—M'agraden les olives? —va preguntar Roger.

—No.

—Tinc cinquanta anys?

—No.

Això de la seva dona l'havia agafat per sorpresa. Ho hauria d'haver sospitat. No es podia creure que hagués caigut en el parany de la relació de parella. Li havien explicat casos increïbles, però sempre havia pensat que ell notaria que no era una experiència de nivell u. L'hi havien colat. En aquell moment encara se sentia malament per com havia tractat la seva dona, i allò eren ramificacions.

—Hòstia Bardalot, no pinta bé.

—Continua, encara te'n queden tres.

Va percebre que el company estava tens. Quan les coses no anaven bé premia el telèfon contra l'orella i colpejava el micròfon amb l'arracada. Les olives, però, sí que l'havien fet sospitar. Li produïen una aversió visceral. Ho havia de tornar a provar.

—De petit estiujava a la casa de la meva àvia?

—Sí.

—Soc poc flexible?

—Sí.

—Vivim en una realitat de nivell u?

—Sí —va respondre Bardalot—. Uf, què ha passat?

Li va notar la veu alleugerida.

—Demana una unitat especial i no entris fins que arribin els reforços.

—Hòstia, però on ets?

—Soc al soterrani —va respondre—. He tingut una experiència tàctil de nivell tres.

Bardalot va restar en silenci uns instants.

—Em sents?

—Sí, sí. Continua.

—El que comunica és el teixit, i fa xarxa amb qualsevol tèxtil amb què entri en contacte. Les mitenes no detecten les connexions.

Va mirar de nou a l'interior del magatzem. Només les manyoples.

—Porta calçat de seguretat perquè aquí dins tots els revestiments són tèxtils —
va afegir—. Imagina't, estic en pilotes sobre un paper que diu «Comando Butxaca.
Models de negoci per a la comercialització del tacte».